

Neděle Krista Krále (34. v mezidobí)

Nedávno jsem zažil šok. To, když jsme s přáteli jeli autem do jednoho společenství kněžsky vypomáhat a přibírali jsme jednoho muže cestou na benzinové pumpě v Zábřehu. Šok byl v tom, v jakém stavu jsme ho našli. Seděl na batohu u patníku, kapuci přes hlavu a četl Bibli a modlil se. To se u nás, římských katolíků, většinou nestává. Zkuste si typnout kolik tomu muži mohlo být let? Něco málo přes patnáct!

Tento zážitek velmi koresponduje s tématem svátku Krista Krále. S tím, jehož království není z tohoto světa, ale přesto se zde uskutečňuje. Kde? V lidských srdcích.

Text evangelia odhaluje dvě skutečnosti:

1. „*Pojďte požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa.*“
2. „*Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly.*“

Království a věčný oheň, radost a pláč. Obojí pochází od jednoho původce. Jak to? Jak to, že jeden a tentýž původce způsobuje jednou radost bez konce, podruhé fatální zoufalství?

Zde malá odbočka. Řeční fiozofové, zvaní předsokratici, se snažili najít jednotící princip na němž je založen svět a život vůbec. Vypůjčil bych si dva z tohoto období, Herakleita a Empedokla. Ten první mimo jiné jako základ všeho vnímal oheň. Ten druhý hovořil mimo jiné o dvou základních principech: lásce a nenávisti, láska, která sjednocuje a oživuje, nenávist, která rozděluje a působí zánik.

S ohněm a láskou či nenávistí si nyní trochu pohrajeme v myšlenkové asociaci v bibli:

- hořící keř, kterého neubívá, kde se setkává poprvé Mojžíš s Hospodinem
- oheň na hoře Sinaj, když Bůh uzavírá s Izraelem smlouvu zvanou Starý zákon
- plamenné jazyky nad apoštoly v den Letnic

Boží přítomnost zde byla vyjádřena ohněm.

Oheň je také symbolem lásky: „*Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její - žár ohně, plamen Hospodinův*“ (Píseň písní 8,6).

Heraklejtův oheň, je vnímán fiozofem, jako prazáklad všeho. Pro nás je to symbol jak Boží přítomnosti, tak i vysvětlení pro zrovna oheň. Oheň je jiný výraz pro lásku a oba výrazy můžeme připsávat Bohu.

Člověk, který Boha miluje nadevšechno a bližního jako sebe, hoří láskou a setkání s Bohem, který je ohněm a láskou, je pro něho něčím příjemným. Oheň ohni neuškodí. Naopak, ten, kdo láskou nehoří, ba přímo lásku nenávadí, je chladný či vlažný. Jeho setkání s Bohem, čirým žářem lásky, bude pocíťováno jako něco velmi nepříjemného.

Začali jsme překvapením, šokem, mladík s biblí modlí se na benzinové pumpě. Zakočíme šokem jiného kněze. Ten ho „utrpl“ kdesi na jakýchsi drobných afrických ostrovech. Tyto ostrovy tvoří jednu farnost. Duchovní správce je lodí objíždí, tedy mše svatá se rozhodně všude sloužit nemůže. Překvapením mého známého bylo, že zašel do jednoho z kostelů, když vyzváněly zvony. Mše se však nekonala, ale lidé se přesto v hojném počtu scházeli. Co se tam dělo? Modlili se breviář! Kdo? Afričtí katolíci. Dokážete si představit nějakou moravskou vesnici, třeba i zahalenou sem tam do nádherných krojů, být každý den večer v kostele na breviáři? U nás v Troubkách se to daří ☺, ovšem počty takto milujících Boha by na prstech spočítal i jednoruký.

Proč to všechno? Jsou to výrazy přítomnosti Božího království, o které nám přece jde, které je mezi námi. Nebo není?